ANY VI.—NÚM. 251 10 céntims BARCELONA, 17 DE SEPTEMBRE DE 1913

PAPITU

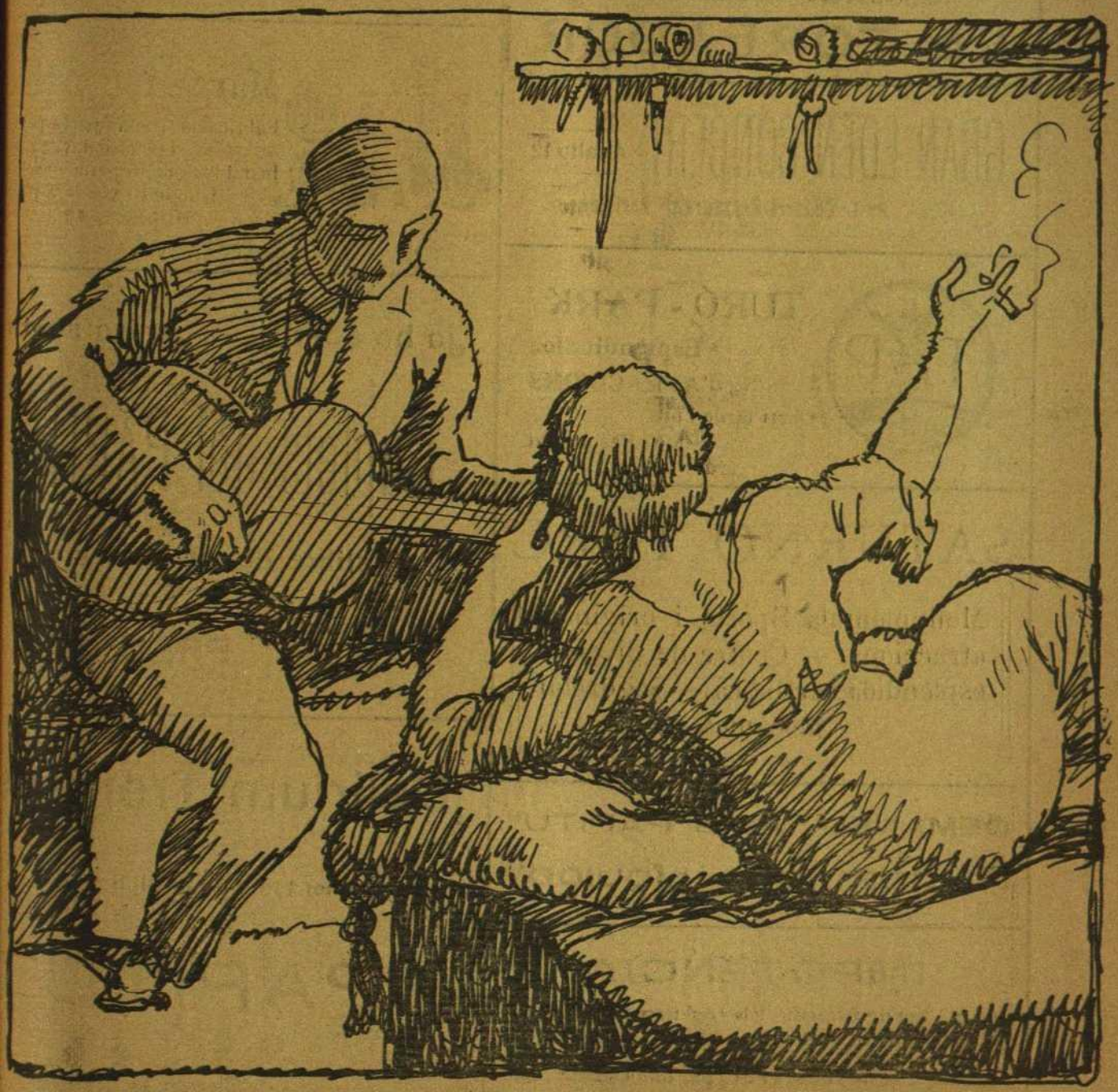

—Que ets filla de la Baixada de la Presó o de la Plaça de l'Angel?
—Sóc filla de la mateixa Baixada.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda : : **El Rei dels Music-Halls**

GERMANES BALLESTEROS

Entrada lliure **Restaurant a la carta** **Butaques gratis**

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit

Totes les nits a les 10 y mitja el magnific espectacle

LE TORÉADOR

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisién

TURÓ - PARK

Esplèndit lloc d'ATRACCIONS

Obert tarde i nit

Café - Restaurant

SATURNO PARC

Monumentals Sports i originals atraccions. — Centre de diversió espléndida i artística.—Seguretat mecánica

DEMANEU "ANIS PAPITU" I LICOR "ORO LÍQUIDO"

IMPOTENCIA

Quan hag'n fracassat tots els tractaments sense obtindre resultat, acudiu al

Carrer del CARME, 56, Clínica

i des de el primer dia observareu un assombrós èxit

PITS

Desenrotllo, bellesa i en duriment, en dos mesos se consegueixen amb les *Pí doras Circasianas del doctor Ferd. Brun, de Berlín*

Vintidós anys d'èxit constitueixen sa millor propaganda.—6 pessetes l'ampolleta. — Alsina, Passatge de Crèdit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver Hospital, 2; Segalá, Rambla de les Flors 4, y demés Centres d'Especifics. Envío 6'50 pessetes en sellos a J. Pous Arro Marqués Duero, 84, pral., i se rebrà reservadament certificat.

Marcelino Albio

Fabricació de lámpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

PONENT, 42

Ja ha sortit! **Ja ha sortit!**

Cuplets del PAPITU

llibre de 80 planes

PREU: 1 RAL

¡Delirium Tremens

Primer tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 ra

ANY VI.—NUM. 251

BARCELONA, 17 DE SEPTEMBRE DE 1913

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

Tercerilles

Quan el nostre estimat confrare *El Noticiero*, amb la seva millor prosa plena d'aquells adjectius esdevinguts imprescriptibles i immutables, ressenya les bones condicions dels nostres militars, no les acaba de dir totes les virtuts que tenen, car n'hi ha de tant grosses per a les quals resultarien estretes les columnes d'*El Ciero*.

Així ho és de gran la vocació d'un militar que acaba de sortir cap al Marroc. Valent, intel·ligent, alt i gros, sembla l'estampa del déu Mart. Una amiga seva no fa més que ponderar—això sí, tota contenta—la gran vocació militar del séu amic.

—No podeu figurar-vos lo gran que és—diu.

I després, per a acabar de convence'us, afegeix:

—An a mi, cada dia me fa veure les estrelles.

***

Els periòdics ens comuniquen tot contents que a l'últim s'ha fet una pel·lícula amb actors de la terra que pot competir amb qualsevol de les cases estrangeres. No hi posen més que una objecció: la de que'ls toreros que surten porten la cua, no recull·da, sinó penjant i fòra del berret. Els nostres periòdics protesten: «Se té de portar amagada, i no penjant a la vista pública».

Doncs dispensin, però'ls toreros la porten penjant, i fins en els temps clàssics dels Pepe-Hillo i Romero la portaven amb suspensori que'n deien *redecilla*. I tal com estàn els temps, qualsevol dia, en una manifestació d'aqueixes que s'organitzen a la sortida dels toros portant a coll i bè als matadors, encare que ells se l'amagin, els flamencs entusiastes l'ensenyaríen orgullosos i fins se n'emportarien alguns pelets a casa.

***

En *Xenius* ha fet un glosari en el qual se pregunta si hem de dir «voler», «amar» o «estimar». Voler, «querer», té tota l'agre impulsivitat dels castellans; estimar tal volta sigui massa poc. El glosador se decanta per la conjugació del verb amar.

Com el PAPITU, exactament igual que'l nostre senyor PAPITU, el qual preguntat sobre això, respongué:

—Te raó en *Xenius*. Jo no vull que les dones me vulguin, ni que m'estimin, sinó que m'amin.

♣ ♣ ♣

CINE "PAPITU"

Pelai, 38

Revista Patha

BARCELONA —El cierre de las ocho coincide con la apertura de varias cabezas. La ciudad se regocija contemplando como volvemos a los buenos tiempos de los *matalassers* del malogrado Peláez.

BARCELONETA —Los establecimientos de baños se clausuran y anuncian oleaje con agua caliente para el próximo octubre.

PLAZA DE SAN JAIME.—Los populares concejales Matóns y Guñalóns, cantan en pleno consistorio, con gran éxito, el dúo de los besos del *Conde de Luxemburgo*. Faltó el canto de un duro para que no se saltaran un ojo. El censo electoral, contentísimo con dicho espectáculo.

RAMBLAS.—Primer ensayo con éxito del tifus al aire libre. Sólo con un aguacero, las charcas que se forman garantizan un viaje circular para el Sudoeste.

EL SIGLO.—Salida de las modistillas y dependientas del ídem. La contemplación de los bajos de las niñas nos convierte en tenores. Estamos plenamente sobrados de agudos.

ESTACION DE FRANCIA.—Regresa la *Manuelita*, de Berlín, París y Moscou. Ha comprado chubeski y astrakán. Nos participa que tiene cuenta corriente.

PARIS.—Llegada del sabio doctor don Pompeyus Gener y Babot. Es recibido por M. Poincaré y obsequiado con un banquete en la embajada tártara. M. Gener pronuncia un discurso sobre Chateaubriand... *truffé*.

LONDRES (Charing-Cross).—El *trío Delmonte* se hace sufragista.—*Mari-Marina*, bailan a plaza partida.

MADRID.—El ex capitán Sánchez ensaya el cante *fondo*... Ignoramos si saldrá por tientos... ¡Ay, ay, ay!...

LISBOA.—Noticias recibidas dicen se casó Manolito, último rey de la baraja portuguesa.

BARCELONA.—Se concede el premio Nobel al PAPITU. ¡Ya era hora!...

Revista Patha-Papitu,

Lo ve todo!

Lo sabe todo!

Mete la nariz en todo!

Aviso.—En breve funcionará en estas columnas un sorprendente e inesperado

GRAMOPAPITUNOPHON

con los cilindros nuevos y sensacionales.

Impresionados por los más desacreditados políticos y acreditados artistas, chanteuses, gommeuses y papiteuses. ¡Ya verán!... ¡Ya verán!...

A l'arcalde de Banyolas

DÉU nos en guard d'un home com l'arcalde de Banyolas! Tota la tranquilitat del món se n'aniría a passeig i tornaríem an aquells temps de l'inquisició, en que hi havía guerres, pestes, lladres de camí ral, assassinats, violacions i demés peripecies que acompanyen a l'obscurantisme.

L'arcalde de Banyolas és molt bon senyor, molt serio i molt ben intencionat, però aquesta vegada ha errat el tret. Volent privar la venda del PAPITU a Banyolas, demostra la set que té de tornar an aquells temps esgarrifosos en que daven torment als presos, penjaven a tothom i no hi havía ni una gota de progrés. Francament, senyor arcalde, entre poc i massa... Sembla mentida que una persona tan formal com vostè vulgui tornar an aquells temps. Creguí'ns, llegeixi el PAPITU cada setmana i deixi'l llegir a la familia, i veurà com aquesta malura inquisitorial que li fa enyorar els temps de la basarda i de les desgracies desapareix i se li torna una alegría i una tranquilitat d'esperit que vostè amb les seves idees plenes de sang i d'extermini no pot tenir ni compendre.

Recordi's de que la terra de que vostè és el dignissim arcalde és la terra de la noia de Banyolas, d'aquella que deia un dia: «Ai, senyor! Voldría ser... per veure forces...»

Vostè, parodiant-la, podría dir, amb les seves aficions a lo atrassat i inquisitorial:

«Un arcalde de Banyolas
deia un dia:—Ai, senyor!
Voldría sê inquisidor
per veure forces estoles.»

Noticies fresques

DE CALDETES

FORA els dissabtes i diumenges, que pugen els mascles de les families que aquí estiuegem, ens trobem les noies molt aburridetes, però anem tirant, esperant amb ansia el diumenge i el dissabte.

Interinament, una servidora de vostès i admiradora, aixís com d'amagat llegidora, durant els dies setmanals que sóc soltera, o viuda (com vulguin), escolto les converses dels senyors retirats del negoci, i encare que generalment son converses ensopides, també se'n senten de fresques.

L'altra tarde un senyor castellà, recent *llegado a esta localidad*, preguntava tot satisfet a una senyora molt guapa:

—*¿Usted, cuándo es más feliz, señora?*

—Jo? Quan estic amb els meus fills, quan arriba el meu marit, quan dormo, què li diré jo are... I vostè?

A lo que va respondre ell:

—*Yo soy feliz cuando me vengo.*

—Home de Déu! Què diu are?

—*¡Sí, señora, sí! La venganza es el placer de los Dioses.*

. . . . . .

Ja'ls en explicaré alguna altra, i ja saben que estic a la seva disposició, jo i altres, els dilluns, dimars, dimecres, dijous i divendres de cada setmana.

PEPETA.

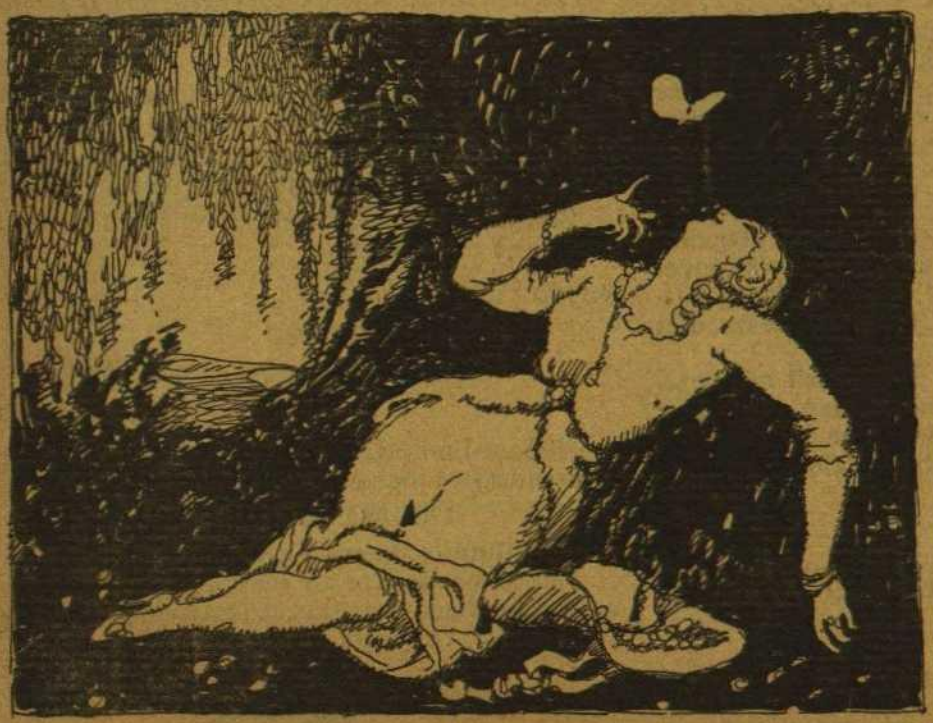

—Pobreta! Diu que xuclen la mel de les flors; jo també la xuclaría.

Les armes

EN un poblet de la Selva hi havía un guarda rural, el qual tenía relacions amoroses amb una distingida senyoreta que tenía familia en un poble vei. Vingué'l dia del casori i la nuvia tingué la bona idea de convidar a la referida familia, la qual acceptà joiosa la invitació, i dita familia reunida emprengué en tartana el camí amb direcció al poblet on devía unir-se la feliç parella.

Dintre'l carruatge tot era tertulia i després de molta estona d'enraonar vingué una pausa, de la que s'aprofità una xamosa senyoreta preguntant amb tota la bona fe d'aquest món:

—Quan es casa un guarda rural, també va armat?

Lo que no dec dir-los-hi quina rialla esclataren els acompanyants de la referida senyoreta.

La crema, les dònes i l'oportunitat

estava l'altre dia conversant amb uns amics, i discutint sobre les ventatges, resultats i puresa de diferentes marques de *crema de cirar botes* degut a haver donat un passeig per la Reforma i haver-me quedat les sabates de color de cel en dia de tormenta a causa de la molta pols que d'allí s'ha ensenyorit, i velsiaquí que de les tres coses que encapsalen aquestes ratlles i amb *auxili* del poderós jòc de paraules, la discussió donà lloc a que en sortís un xisto que no puc passar per la discreció de no fer-lo públic.

L'un deia que si la crema *Servus* tenía un negre inalterable; l'altre que si la *Dandi*, a més d'impermeabilitzar el calçat tenía un brill insuperable; i un d'ells, el més terc de tots—car és aragonès—digué que l'*Ecla* supera a totes ses similars perque no *arde*, i dali que dali amb que no *arde* i... i no *arde*. D'aquí una verdadera pluja d'*ardes*.

—Repito que no arde.

—Sí, home, sí que *arde*.

—Que no arde.

—Que *sí arde*.

—Que no arde. .

I amb tot això, passava una d'aquelles dònes voluptuosament boniques incapassa de negar un favor a qui amb bons modos li demani per exigent que sigui, i un dels del rotllo, ingenuament oportú, signà discretament an aquella que passava frec a frec nostre i am to refinadament picaresc digué:

—Aquesta si *qu'arderia!!!*...

—I còm se titula la poesía?
—«M'amada.»
—Sí que està ben titulada.

Baixada

A càl barber, dies passats parlaven de les vagues dels fusters i's deia que havíen deixat la feina perque'ls amos no'ls volíen dar l'aument de jornal que demanaven.

Un client digué: —Tenen raó els fusters; are, tot s'apuja: aviat no's podrà viure. Les mongetes, molt cares; la carn, fòra de preu i els ous no més els rics podràn menjar-ne.

—Dels ous —respongué un dependent— no'n passi ansia, perque prou que baixaràn...

Una mena d'aconteixement ha vingut a animar la vida alegre de les derreries de l'istiu: ens referim a l'obertura de la *Cueva del Gordito*.

Nosaltres hi teníem certes confiances i el públic també, perque el *Gordito*, tan popular i entès com a *regisseur*, ens era desconegut com a *covista;* des de l'overtura de la *Coba*, ja li coneixem una altra qualitat.

En el carrer de les Tapies hi ha instal·lat la seva academia, ont les artistes deixebles seves hi faràn les primeres armes. En el *tablado* les cabrioles, i en les arcoves interiors, estretes com cal i reservades, les artistes aprenentes hi deixaràn anar els primers petons en públic, en rebràn de l'ídem, apendràn de menjar amb forquilla i ganivet, sabràn de fer les calentes sense estar-ne i tots els demés matiços que necessita saber una artista que a més de tal sigui digne d'ésser retirada de la circulació pel primer cosí prim que's presenti.

La *Cova del Gordito* es una escola de *cobistes*.

Felicitem al fundador com a precursor de lo que es farà a Barcelona en quant a *cabarets*, i un cop llegit el programa prospecte de la *Cova* ens dispensarà si li demanem clemencia per la llengua castellana.

Aquell prospecte, tan mal traduit del català, tingué segurament la culpa de que la concurrencia a la

—Mira, avui he comprat aquesta peça.
—Ditxosa de tu que pots tocar peces noves.

concurrencia a la *Cova* el dia de l'inauguració fos d'estar per casa i de gent que s'havien de llevar a les vuit. Els altres no'l varen entendre.

***

La reaparició a l'*Alcázar Español* de la *Lola Cervantes*, ha estat un altre aconteixement galant i coreogràfic, ja que aquesta simpàtica artista sempre que reapareix porta a l'escenari l'auriola guanyada en el *foyer* i viceversa.

Les demés artistes s'entretenen amb el *Toréador* i *La aguja derecha*, esperant la tardor que'ns torni als istiuejants.

L'*Eden-Concert*, ja mig transformat en palau d'hivern, segueix el conreu del corrido ric i manté extesos i primparats els hams de pesca que tant bé manegen les *Hermanas Plata*, la *Solvegne* veritable model de la cocoteria mundial, Mlle. *Pratz*, la *Giraldina*, la *Darsà*, *Cortes* i *Miss Nelly* que estava molt millor sense William encare que'ns estigui malament el dir-ho.

El *Royal-Concert*, tripulat per trenta artistes molt enfeinades en mantenir calenta a la nombrosa concurrencia de la qual s'en treuen les palles llargues, en bona hora sigui dit, ha donat el debut de la *Lilianne*, encisadora estrella que res té que veure amb l'Apeles Mestres, encare que tota ella sigui un poema.

***

El demés recons alegres de les nits barcelonines, comencen de veure's animats altra vegada amb amables i entretingudes tertulies, precursores de la tardor barcelonina que tant bé hem descrit en aquestes pagines; el *Trío Delmonte;* torna dels brillants i profitosos *bolos* estiuencs, la *Conchita* lliure feliç i independenta passeja pel *Lion d'Or* la seva gracia granadina; la *Julia López* enlluerna amb la mirada oblicua dels seus ulls incomparables, la *Madaleneta* tan llaminera segueix essent parroquiana del gran Pelayo-Puigdomènech. La *Gaby Alier* fa la *gigolette;* la *Carmeta Martí*, la *Lolita;* la *Bienvenida*, hieràtica ballarina de cabells d'or i ulls de cel; les *Fabre*, grasses, fresques i sense enyorances de cap mena; la *Regla Soler* i la *Soler Estrella*, la *Villefleur* ramblista afortunada, la *Jeanne* famosa com a plat fort de càn Cambó, retirada a casa seva; la *Albareda*, la *Paris*, la *Rina*, la *Baturrica*, la *Maria de Gracia*, la *Nieves dels billets*, la *Sabatereta* professional pera us de nois que comencen i tantes *peripatéticas* ramblistes de la Rambla i ramblistes de l'acera que esperen els primers trets per a comblar els desitjos dels istiuejants que avui dejunen escampats per platges i boscuries, entretinguts ells i elles en la difícil professió de passar l'estona.

Per a tots vindrà l'hivern, època expressa per compenetrar-se.

***

L'*Iris Park*, famosa pista de l'Esquerra de l'Aixamplis, ha donat un ball seguit en honor del senyor Tolosa, molt senyor nostre.

Ja pot estar content el senyor Tolosa de la nombrosa concorrencia que va acudir a honrar-lo tot ballant al só de dues orquestres.

Nosaltres entràrem en el precís moment d'una americana gronxada i observàrem que l'aspecte del saló era imponent.

Quatre mil persones gronxant-se abraçades no's deien ni una paraula. Els còssos estampits, els braços enarcats, els colls en congestió, els ulls vidriosos, els llavis secs i recremats, donaven idea aproximada de lo que succeía entre aquell jovent mogut al compàs cadenciós i mal intencionat d'una americana amb borles d'abaix.

Senyor Tolosa! Els nois i noies que aquella nit anaren a l'*Iris Park* i després dormiren solets cada un a casa seva, estem segurs que al recordar el ball donat en honor de vostè van allargar el braç fins allà on arriba la mánega.

TIVOLI.—*Manon.*—Un ple a vessar i això que eia pluja. La *Darclée*, la excelsa *Mme. Darclée*, va mar boig al públic. Tots sabeu que la *Manon* és encarnació més artística que fa l'eximia cantant. El o de Sant Sulpici, no's pot cantar ni *fer* millor. El blic, en ple deliri ovacionà una i mil voltes a la *rclée*, que per agradar fins agrada als reaccionaris, r la poderosa raó de que és catòlica, apostòlica i... *mana*, això és, nascuda a Rumanía, terra del cant i la canonada seca. Diuen que aquest hivern, tornarà *Liceu*. En *Volpini* ho faci per bé de tots. Es èxit i ers assegurats. Les funcions de la *Darclée*, per tots aimants de l'art líric, seràn inesborrables.—Se-int la *Manon*, direm que'l *mestre Sabater* és un gran estre, doncs comandà l'orquestra brillantment i amb refinesa de detalls als que estem poc acostumats. en *Sabater* no'l recomanem nosaltres a les empre-, doncs ell, amb el séu art sens trampa, és ben bé u per a recomanar-se. Empressaris! no cerqueu a lia directors, que aquí a casa en tenim un de bò.—tenor *Illa* li aconsellarem que no's vesteixi d'*urbano* cantar el *Des Grieux*, ni de jesuíta anar a predicar. Ademés, procuri senyor *Illa* apendre les òperes amb mestre, que'l qui l'ensenya (i cons-que no sabem qui és), en sab tant cant com nosaltres de trigonome-a.

NOVETATS.—Amb una sala neta, lida, emplaçada a la moderna, de s alegres—reforma digna d'elogi i guda a la direcció de don Juli Ma-l.—amb un ple a vessar, ha sigut buda amb grans aplaudiments la mpanyía d'opereta italiana del se-or *Granieri*. Esperem estrenes per rlar-ne.

OBRINT LES PORTES.—En Ro-s, Guilemany i demés companys, riràn dissabte les de l'*Apolo*, i el pularíssim *Quimet Montero* amb una trida companyía farà'l séu debut en *Nou* el proper dissabte. Grans èxits molts diners els hi desitgem a tots.

♣ ♣ ♣

NOTICIES FRESQUES

De festa major

A la Garriga i en el famós Bosc de n Terrés s'hi han celebrat aquest y uns balls deliciosos que han entretingut d'allò més al jovent més eixit de Barcelona que tenen la sort de tenir els papàs que'ls convé anar a fòra.

El *clou* d'aquest any ha sigut un ball traduit de l'*andaluz* en el qual les noies lluíen elegants mocadors de Manila i flors al cap i ells vestíen aproximadament de *xulo*.

Se feu gran gasto de confetti que a l'istiu te la ventatja d'introduir-se per totes les escletxes de les senyoretes lleugeres de roba, essent aquesta indiscreció dels paperets motiu d'una gran frisança femenil molt agradable per part dels joves que se'n saben aprofitar.

Algunes senyoretes de la Colonia l'han donada per parlar castellà com si fossin a Caldetas, i mentres durava el ball, en un grupet format per lo més aristocràtic, una senyoreta molt revinguda, treient-se les flors del pit les volgué tirar a una parella que estava parlant de les seves coses; el que feia d'home vegé l'intenció, i sense mirar-s'hi gaire va dir, referint-se a la senyoreta i a les flors que li tiraven:

—Tenga cuidado, no vayan a caer encima de la polla!...

♣ ♣ ♣

Relliscada

Del *Correo de Málaga:*

«*El niño Alfonso Martinez, jugando con otro de su edad, recibió ayer una pedrada en el distrito tercero.*»

Segurament, que'l devien curar amb tres tocs de xiulet, com si es tractés d'un foc.

—Miri, li arreglaré l'escletxa del davant i li taparé el forat del darrera.

Des de Vilafranca

EREM a Vilafranca, una de les poblacions més papitesques de Catalunya, terra de joves francs i trempats, als que saludem des-de aquestes planes. El representant de la casa *Gaumond*, tan coneguda dels aficionats a la cinematografía, que és un francès molt simpàtic i que s'ho mereix tot, ens parlava dels treballs que's fan aquí a Barcelona, i ens deia:

—Un dels homes més difícils de tirar és el senyor Collaso. Cregui que ho vàrem fer tot per a conseguir-ho.

—I varen poder? —va preguntar una vilafranquina.

—Sí, senyora; al fi ho vàrem conseguir, i ja'l tenim en cinta.

***

Copiem d'*Acció*, portaveu de l'«Associació Catòlica» de Vilafranca del Penadés (dia 7 de septembre), el següent retall:

«No segueix la suscripció per cobrir la multa imposada al Sr. Olivella, per havérseli aixecat.»

Al simpàtic i ardit català, que ha demostrat tenir-ho tot a puesto, lo més natural era que se li aixequés. Unim les nostres felicitacions a les innombrables que ha rebut el benemèrit multat.

Filosofía... i cotilles

HI ha carrers que, per la costum que un té de passar-hi sovint, se li fan familiars i sembla que s'hi trobi a casa seva.

A casa, cada hu té predilecció per una habitació determinada, i així veureu al treballador ficat sempre a l'escriptori, al golafre donar voltes entorn de la taula del menjador, i el mandra sempre troba quelcom que fer al dormitori.

Paralelament al carrer miram amb preferencia determinades botigues que, sigui per l'art i riquesa dels aparadors o per la simpatía que desperta en nosaltres la dependencia, criden la nostra atenció.

La simpatía esdevé una necessitat, millor dit, un vici del que ni ens en distreu l'animada conversa dels amics, puix sempre els ulls s'en van envers les botigues preferides.

Que no saben encara què té què veure la filosofía amb les cotilles?

Paciencia, que ja hi som.

El carrer prefcrit podría molt bé ésser el del Carme; la botiga una en la qué's vénen cotilles.

Dues portalades espaioses, separades per estreta columna, en són l'entrada.

Prenent espai a la botiga, un vestíbul, perfectament visible desde'l carrer. A banda i banda dos aparadors llargs com el vestíbul i dins els aparadors, de frente, de costat, d'espatlles, aliniades formant guardia d'honor a les clientes que volen entrar-hi, s'hi veuen dos rengles de maniquís-senyoretes en *desbabillé* atractiu reclam dels genres que's vènen dins.

Al passar-hi, l'acostumada mirada distreta s'ha concentrat en una novetat: uns lletreros penjats a les cotilles.

Ens acostem i mirem un maniquí posat de *frente*; el lletreret penjat a la cintura, com vermouth que'ns anuncía quelcom més refinat, diu: *Gusto delicado.*

I més avall penja un trocet de cartró, petit, mes amb l'orgull de sa celebritat, amb l'inscripció: 25 *pesetas*.

En una fàbrica de cardas

DUGUES noies de families acomodades eren amigues de col·legi.

Durant el temps de vacacions la una (filla del fabricant) invità a l'altra a que li fes una visita a la fàbrica, puig era tanta l'amistat contreta recíprocament que no podíen passar la una sens l'altra.

Efectivament, la amigueta va ésser complimentada, valent-se de la companyía de la minyona, per tal objecte.

El pare de la primera, després dels cumpliments primordials de rúbrica, determinà ensenyar la maquinaria moderna de la fàbrica, tota vegada que aquella estava montada a la més gran altura de l'estranger, i s'en sentía orgullós. Aixís va fer-se; mes al passar per davant d'una que estava funcionant, va observar la turbació d'un operari que tenía un troç de acer a punt de ficar-lo al foc, a lo que l'amo va amonestar-lo amb la següent reflexió:

—Procura trempar fort, que és per a cardar.

El "record" de los besos

(*Copiat de «La Tribuna»*)

«En América es costumbre que las damas patrocinadoras de las fiestas de caridad pongan sus besos en venta, a beneficio de las obras que patrocinan.

El «record» de los besos lo ha batido recientemente una hermosa americana, la que ha distribuído en dos horas la friolera de diez mil besos, que al precio de cinco francos (precio a que los vendía), suman un total de 125 000.

Ya que se trata de obras de caridad, propondríamos que se estableciera en España la costumbre americana para los casos semejantes, y que las vendedoras de besos fuesen tan hermosas como nos dicen es la joven americana.»

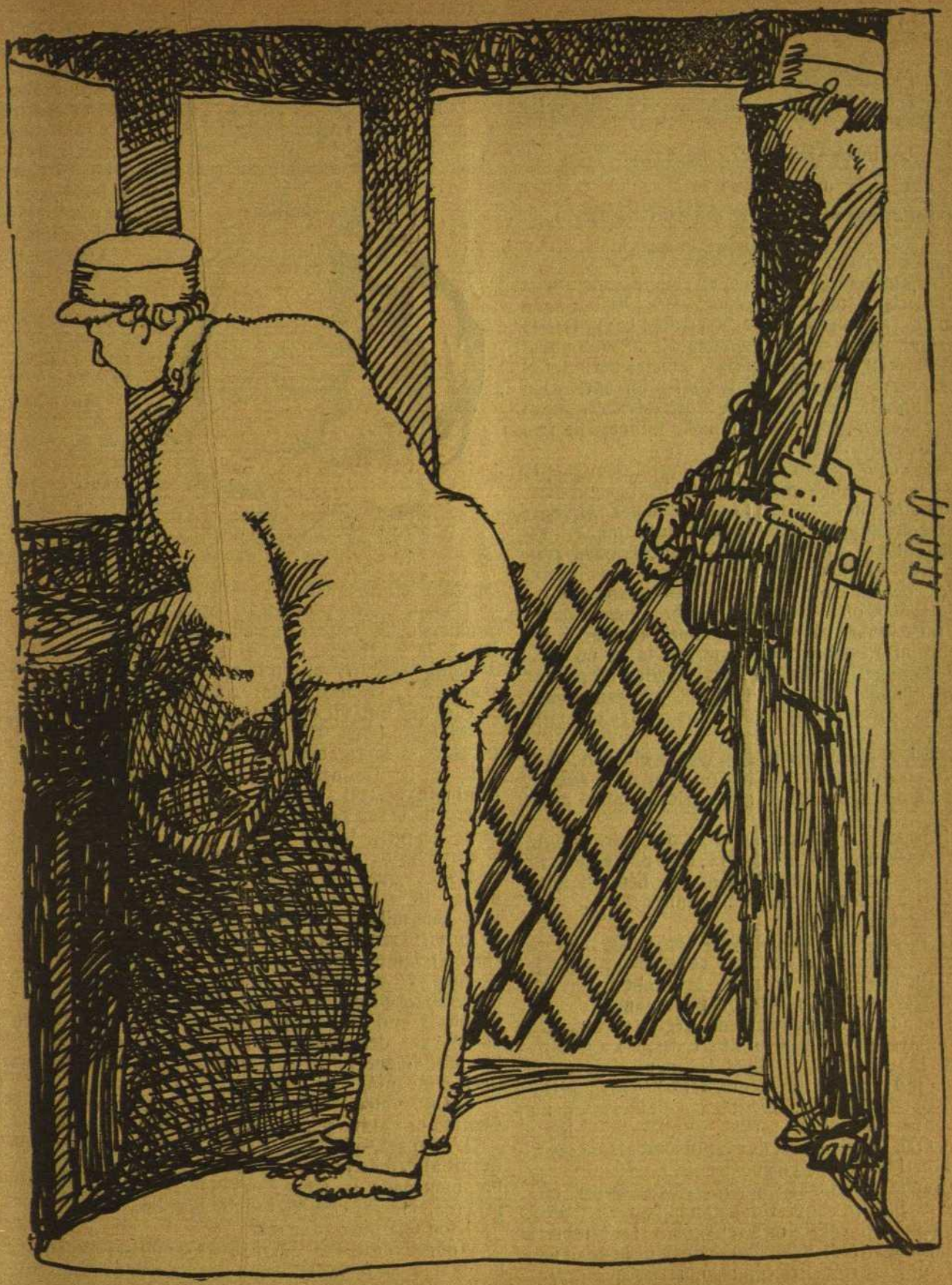

—Ep, tu, para!
—Ja paro, home, que no hoi veus?

FULLES D'ESTATUA

L'AIMÍA DEL REI, DE BALZAC

(Dels contes drolàtics)

(Il·lustracions inspirades en dibuixos den Dorè)

(Acabament)

Des de aleshores, l'aimía del rei complí a meravella la seva decisió, començant l'època més gloriosa de la seva fama. Tan rica en gracies i secrets l'havía feta la natura, que seguía fent la felicitat del rei amb noves intensitats, i li restaven secrets i gracies per a fer el plaer de tots els cortisans que li oferíen fortunes. Algú bufava a l'orella del rei, dient-li que si això, que si allò, mes el sobirà estava enterament foll per ella i no s'en creia paraula.

Un dia anava l'aimía en la seva llitera, quan acertà a passar el seu desolat marit. Si lleig havía sigut sempre, molt més s'hi havía tornat amb el dolor. Al veure aquell tresor que havía conegut en flor i que se li escapà de les mans, al trobar-se al davant d'aquell prodigi de bellesa i de forma, se posà davant de la llitera, com picat per un àspit, demanant-li per favor que retornés a la llar, on hi trobaría amor i riqueses. Ella se posà a riure i manà als séus criats que'l treguessin del mig del camí. El pobre home, que estava fet un veritable Job, veient-se humiliat altra vegada i no podent resistir a l'impuls dels séus desitjos, per tant temps continguts, jurà i perjurà que un dia o altre posseiría el tresor.

I succeí, al cap de poc temps, que un client de l'advocat, ric cortisà que acabava de retornar de la guerra, li digué un dia, sense saber que parlava amb el propi marit:

—Us pagaré el compte un altre dia, perque avui tinc una aventura que'm costarà dèu mil escuts. Se tracta de passar la nit amb la dòna més hermosa i ben feta que han conegut els segles, l'aimía del rei...

L'advocat palidejà.

—Se tracta —afegí el cortisà,— de parlar amb la cambrera. Es un ofici que'l fa cada dia, perque ja deveu saber que l'aimía del rei ho és també de tots els qui li ofereixen de dèu mil escuts per amunt...

Quan l'advocat quedà sol, encarregà a un criat séu que s'enginyés per a fer venir al séu despatx a la cambrera de la seva muller. I quan la tingué al davant li oferí dèu mil escuts i tot lo que demanés per a introduir-lo aquella nit en les habitacions de la seva dama i per a que esquivés al cortisà dient-li que hi havía visita del rei. La cambrera, davant de tant grossa quantitat, li oferí fer lo que volgués.

I ja tenim al foll marit, quan arribà el vespre, rentant-se, perfumant-se, vestint-se amb la mellor roba; tot lo qual el feu encare més repugnant. La cambrera l'introduí a una freda habitació del palau de la dama, dient-li que s'esperés. Era condició precisa que entraría a la cambra del plaer a les fosques.

Mentres el passional advocat s'esperava, la cambrera entrà a les habitacions de la dama, per a ajudar-la a vestir. Despullada, estava bella com una estatua. I deia a la seva cambrera, mentres aquèsta li feia ablucions:

—Aquest còs bé val un reialme... Aquestes dues torres, dures i altes, bé conviden a penper assalt la la fortalesa...

Desseguida se vestí amb la roba de combat, negligé, transparent i incisiva...

Aleshores, la cambrera, que no volgué exposar-se a perdre'l favor de la seva mestressa, li digué que el que s'estava esperant era el séu propi marit. I li contà l'aventura.

L'aimía del rei proposà llavors a la cambrera que's cambiessin les robes i que ella ocupés el séu lloc en el llit. A la matinada, quan el drolàtic advocat dormía, la dama ocuparía el seu lloc, però mal vestida, mal pentinada i emmascarada, en forma tal que l'advocat cregués que li havía encomanat la seva lletgesa.

Així ho feren. Ell entrà golós a la cambra, posada a les fosques, i la cambrera complí tant a meravella el seu paper, feu tants sospirs, tantes exclamacions de plaer i entusiasme, que l'home a mitja nit s'havía cobrat ja'ls dèu mil escuts i quedà dormit i rendit. A la matinada feren el cambi.

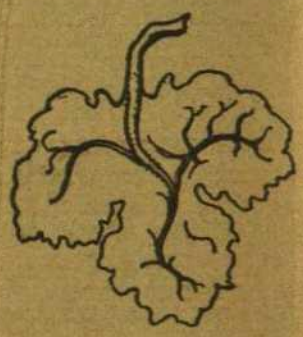

Estava la cambra a mitja claror de dia quan la cambrera cridà al drolàtic advocat, dient-li que havía de marxar desseguida si no volía ésser descobert. L'home volgué mirar al séu tresor. I al veure-la tant lletja s'espantà.

—Què voleu fer-hi?— li digué la cambrera.— La planta que vol trasplantar-se queda morta i descolorida.

L'advocat, que's deia Farón, marxà trist i morí de despit al cap de poc temps. Ella d'ensà d'aquella feta fou nomenada la *bella Faronnière* i un cop l'hagué deixada el rei, se casà amb un jove comte.

I fou una honesta dama.

Aquest conte ens ensenya a no volguer procurarnos mai a la força la dòna que de bon grat no vol venir amb nosaltres.

♣ ♣ ♣

Darrera la María

Els nois del «Club de Natació» varen corre de va-nt darrera la María. Aquesta no surt més que un cop l'any i el que la vol fer seva, se l'ha de carregar es vegades. Això per xicots com en Cuadrada, en ursteinstein i en Rodríguez, quina resistencia és co-guda tant aquí c m al Masnou, no té gaire impor-ncia, i varen disputar-se-la amb modos, com si tal sa. En Cuadrada va ser l'afortunat. L'enhorabona.

Una xicota va preguntar:

—Per què'n deuen dir la Copa María?

—Ai filla—va respondre en Viñas.—Es la única nera de fer-los bellugar. Si anunciem una copa ariano ningú es mouría d'en lloc!

Després va haver-hi saltamenta per a lluiment els nois de la palanca.

En Balat va emulsionar amb el séu cèlebre salt el set i mig. En Galofre va fer salts d'adorno amb grana i tot En Quintana va saltar a l'estil clàssic. i gent va badar-hi de gust. Aquells «tramendos» de onaco no han vingut. Per compte de Mona-co hem ngut mico. Paciencia! En Conesa diu que ens tenen or...

Les sis hores

Els del «Club Ciclero de Sans» tenen pega. Han fet n arròs de pollastre sense pollastre. Vull dir que va-n organitzar les sis hores a la americana en honor en Ricol (aquell bon senyor oscense, que amb ganes oscense ganes ha tingut que presidir l'Assamblea) ense Ricol i sense sis hores.

Varen fer-s'ho quatre parelles. Però fills meus quin ataclisme! Varen caure els corredors, va caure la pa-et, va caure el públic i va caure pluja. Semblava una el·lícula d'aquelles den Kri-Kri.

L'Horscher, aquell belga den Miró, va retirar-se er haver-li caigut mig velòdrom al damunt. El icot ja té aguant, però tant!... En Crespo va deixar-o corre, per no ser menys.

Quan va començar a ploure, el públic va guillar om un sol home i els corredors varen dir proul, nant-s'en a caseta.

En Magdalena i en Fuentes, que vestien de mono-abios, anaven al davant. En Marquès (el noi de Sans) en Treserra li anaven al darrera i en Antòn i en Baró ancaven la comitiva.

En fi: molt soroll i poques nous. Una altra vegada, consellem als del «Ciclista» que procurin fer les car-eres a l'ermilla. A l'americana no résulten.

Foot-ball

Els de la Valentina ja estàn a les acaballes. Al camp del «Niu» varen veure's les cares l'«Europa» i l'«Inter». Com de costum en tals solemnitats, va haver-hi bolets i patacades. Els europeus van ferir-se en l'amor propi i se'n varen anar vuit minuts abans d'acabar la cosa. Vaja una gracia! Ja en tenien quatre a l'esquena! Els del «T. B. H.» varen lluitar «en noble lid» amb el «Barcelona» C. D. o no sé quina. Els del «T. B. H.» varen rebre. Ja s'ho podien pensar.

L'«España» i l'«Español» varen fer un partit d'upa. Feia d'home del pito en Wallace (Salud!) que'n gastava uns pantalons d'allò més britànics i una tranquilitat ídem ídem. No'n va encertar ni una.

ALEMANY
De l'«Universitary»

Varen apretar de valent, i els vermells van fer-ho com uns homes. En Caselles, que cada dia es muscula més, semblava l'amo. Varen guanyar per dos indirectes a cap. En Grapa va treballar com si s'hi guanyés la vida. Varen debutar amb els «espanyols» dos bolivians, que amb el temps pot ser m'agradaràn. Ells ja «bolivían» fer-ho bé ja! però...

L'Armet va dar la gran patacada. L'àrnica s'ha apujat.

Va haver-hi modos i unió. Res: allò que déiem: Pau, pau!...

I pleguem.

Tonteries

—Quin és el jugador més cap i cua?
—En Lemmel. (Mirin ho bé).
—I el més matiner?
—En Torr-alba... (de l'«Inter»).
—I el que diu menys?
—En Tar-ré.
—I el més papitesc?
—En Gi-bert.
—I el més noble?
—En Baró.
—I el més calmós?
—En Peris, perque es-peris si és servit.
—I els més a propósit per la pluja?
—En Torrens i en Reguera.
—I el que cau menys?
—En S'agarra (de l'«Inter»).
—I el més clàssic?
—En Ca-bedo (o Quevedo...)

(*Seguirà*).

—I are, aon va amb aquestes calces?
—Què hi fa, si a sota hi batega un cor per vostè?

La peça de Sant Sadurní de Noya

A Sant Sadurní de Noya en les fires de d'aquest any va passar lo següent:

Entre els jòcs a l'aire lliure que com és natural no falten en cap festa major, n'hi havía un que consistía en tirar una peça de ferro per un forat, i segons an el forat que anava tenía premi o no. El premi més gros consistía en fer-la ficar a la boca d'una granota, que per cert la tenía molt estreta.

Un dels que hi tiraven no'n va poguer sortir de cap manera, i encarant-se amb l'amo de l'aparato li digué:

—Això és una ensarronada, perque no crec que li hagi fet entrar ningú.

—Que no?—va respondre l'amo.—Encare no fa mitja hora que un hi ha ficat la peça dues vegades.

—Renoi, sí que la devía tenir prima—va respondre un que en aquell moment arribava i no sabía ben bé de què's tractava.

Els nens

Al final de la comedia «Genio Alegre», que representà la companyía del senyor Monteagudo, i a fi de fer més agradós l'espectacle, el conegut il·lusionista senyor Mauri donà uns quants experiments de prestidigitació, endevinació del pensament, hipnotisme, etz., etz. En un dels tals demanà a les senyores que li concedissin un poc de benevolencia, ja que l'experiment que anava a demostrar havía de consistir en fer-los-hi sentir sensacions de fret i calor a mida que ell anirí volguent. Explicat l'objecte, baixà de l'escenari a la platea i començà a preguntar a totes les senyores, d'una a una, si volíen sentir aquella sensació i totes li anaven demostrant que no amb el cap.

Regnava en la platea un silenci sepulcral. Un nen de dèu a dotze anys que's fixava en lo que feia l'il·lusionista i vegent que totes les senyores que eren preguntades indicaven amb el cap que no, digué al séu pare:

—Miri, papà: no hi ha cap senyora que s'ho vulgui deixar fer.

Avisat

El senyor Pau és un home molt correcte. Exceptuant la seva familia, per qui's desviu, no's cuida de res més que de la botiga, que de molts anys té establerta a Barcelona.

Dies enrera anava cap a dinar utilitzant pel viatge el tramvía de la Plaça den Rovira, i estava llegint el diari amb molta atenció, quan passà el cobrador i vegent que'l senyor Pau portava certa part del vestit descordada i oberta, li digué:

—Miri, senyor, que s'ha deixat la botiga oberta.

A lo qual contestà el senyor Pau, sense deixar de llegir el diari:—No hi fa res, ja hi ha el dependent.

De l'últim moviment

Frase agafada al vol en una conversa que sostenien dos individus respecte a la vaga de l'Art Fabril:

—Lo que ha passat aquesta vegada no passa molt sovint: totes les dònes *paraven*.

—Sí, i és per això que va haver-hi més *moviment*.

Pot ser groixut, pot ser prim,
segons la mà del que ho fa;
segons el temps com està,
se posa tot seguit tivat
només que amb un cop de mà.

(*La solució al número vinent.*)

Solució al número passat:
LA MANGUERA

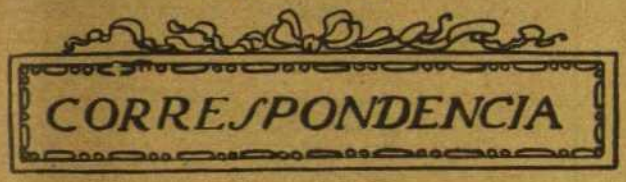

Doctor Kukarakoki: Dispensi que li digui, però l'he tornat a llegir i encare'm sembla més vell. Potser ho fa que han passat dies. No sé si és l'influencia d'aquest, que'l que m'envía aquesta setmana també'm sembla vell. Li seré franc: de cigales i de figues n'hem publicat tantes, que si no estàn presentades en una forma mai vista, ja no les admetem.—*P. C.:* Aprofitem *lo* xisto.—*Caspachete:* Són admesos tots dos.—*Jeanot:* Li acceptem amb molt gust. Potser, per circunstancies que no volem revelar, l'hi publicarem desseguida.—*Total Gens Forca i C.ª:* Menys telegrames i més treball. Aquesta setmana ens han agradat tots dos treballs i més endavant els publicarem.—*J. P. R. R.:* Es una mica gastat això de la baixada.—*Fica i Treu:* Però és massa brut.—*K. A. Rai i C.ª:* Està molt bé. La publicarem.—*Fifis:* T'agraiexo molt les noticies que m'envíes i en treurem partit.—*Tap i Oca:* Aquesta setmana ens envía dues coses que no's poden publicar: l'una va contra la moral i l'altre contra la religió.—*Un que'n té dos:* Els hi publicarem tots dos.—*3 Cigales Kardadores:* Està molt bé, però és massa immoral.—*Pac Llonsa:* Aprofitem una endevinalla i un epigrama. Per l'almanac hi ha temps fins el dia 25 d'octubre.

D. T. Miquelet: Ens ho quedem tot.—*Malo Aras, un descalificat del F. C. B.:* Aquesta setmana no l'ha endevinada. De la segona carta ne trec les semblances i les guardo.—*Gori o Lori:* No li entenc l'inicial. El qüento li publicarem.—*Sátiro:* Excel·lent escriptor, però autor relliscós per excel·lencia.—*Pitus:* La constancia mata la caça: res més cert. Vostè ho demostra. Enviant, enviant, ha arribat a fer-ho de primera. Aquesta setmana ens envía tres coses colossals que les publicarem.—*Peliculero:* Els dibuixos van al Concurs. Els escrits tenen poca novetat, per lo que s'ha vist al PAPITU.—*Karde Dret:* Estàn bé tots dos i'ls publicarem. Digui que a Barbastro n'hi ha de bones.—*En Lle Pacu Lons:* Ben escrits, però poc nous.—*Una colla de llegidors del* PAPITU: Procurarem repetir-los.—*Lluis Espadarte:* Se veu massa clar lo que s'hi explica.—*Chafa Tronas:* Com a estar bé, ho estàn, però els hi falta la novetat.—*Favota:* Aprofitarem lo que'ns recull d'aquell simpàtic periòdic.—*I. E. i F. R.:* Ens enterem de la seva grata del 9 de setembre, en la que'ns expliquen una pila de coses que estàn molt bonades en raó, però que no tenen res que veure amb el nostre negoci, que és lo que'ns interessa.—*Malo Aras, President del Palco del Iris 69:* Guardem la Doctrina com una obra de mèrit i mirarem de publicar els combles i els versos.

La Broca S. T: Ho farem servir.—*P. P. o Pret Prat:* Per correu li contesto lo que'm demana.—*Pep Vidal:* Potser anirà bé pel Calendari. Veurem. *Nap i Col:* Hauría sigut llàstima que no me'ls hagués escrit perque són macos de debó. Els hi publicarem.—*Peret de la Pinya:* Mil mercès pels séus elogis. Lo que'ns envía està bé, però l'assumpte dels ous l hem tocat tant!—*Caga Ferro:* Aprofitem el xistet.—*Un Moncadense:* Fa riure entre nosaltres, però pel públic sería poc.—*Lliga Cama:* Encare no li toca. Lo d'aquesta setmana no és gaire nou. El xisto ja'l vàrem publicar i tot.—*El Negret meu:* Ben escrit, però poc nou.—*Un que farà trò en aquesta casa:* No ho nego, perque de condicions ne té, però l'assumpte que toca és gastat.—*Antòn Romaguera:* Li agraim de debó els séus consells, però li hem de declarar amb tota franquesa que des de que seguim el camí que vostè ens critica, venem 40,000 exemplars i abans quan arribàvem a 8,000 ens creiem ditxosos. Respecte a lo que diu *de menys corresponencia i més gracia,* també ho firmaríem, però de la correspondencia ne surt tot. Diu vostè que hauríem de tornar a fer un PAPITU com el d'abans? Ja hi tornarà vostè. El públic vol riure i nosaltres també. Vostè faci lo que més li convingui.

Quimet Xera 45: Cap molestia, home. Lo que hi ha és que si li vàrem dir que sortiría, sortirà. N'hi ha molts que esperen l'hora. Lo d'aquesta setmana és poc interessant.—*Un amic den Tap i Oca:* Vostè té un estil molt elegant. Li publicarem lo que'ns envía.—*J. O. Selero:* La lletra no gaire bona combinada amb una ortografía tant poc corrent, fa un garbuix que no s'entén.—*La Kamparano:* Serà publicat.—*L. Ting Tiesa:* Molts se pregunten lo mateix. No veuen que amb tanta correspondencia com rebem hem de tenir per força un feix de material? Doncs per què pregunten sempre si'ns hem descuidat de publicar lo que admetem? De lo d'aquesta setmana n'aprofitarem un.—*Flo:* Estimat amic Flo. No s'ho prengui tant a la valenta, perque un home que val tant com vostè no les ha de dir aquestes coses. Miri, faci lo següent: envíi'ns els xistos sense els dibuixos i aixís tots quedarem contents. Els xistos de vostè acostumen a ser de primera.—*Una del ofici:* Està bé. Li publicarem la porquería que'ns envía.—*F. T. i Cornut:* No és prou ingeniós.—*M. V.:* El dibuix és regular, però el xisto és molt gastat.

Fotcha: Lo que'ns envía aquesta setmana és materia que no'ns agrada publicar encare que estigui bé, com està lo que ens envía. El nostre género és la verdor, però no la pudor. Mercès per l'invitació i pel *chato.* Li agraim com si'ns el beguéssim al costat de vostè i demés gironins de la colla.—*El tio patatas:* En farem sortir un xisto.—*V. Tinense:* L'assumpte és molt vell, però està molt ben esplicadet i li publicarem.—*Joan Blanch:* Molt bé, estimat amic Blanc, vostè és un home progressiu. Envíi'ns algún escrit parlant de la qüestió.—*F. J. Ma:* Home, allò que'ns conta de la senyora viuda de la Granada del Penadés semblaría que la volem ofendre, i molt al contrari, a nosaltres ens sabría molt greu que ella es pensés que no li teníem la consideració que's mereix. Si treballa amb màquina i li han de ficar la peça perque ella mateixa no se li sab posar, procuri donar-li una lliçó vostè mateix.—*Anita Mocasiris:* Les endevinalles que'ns envía són boniques i les posem a la cartera, menos una que'm sembla que ja la vàrem publicar. Expressions als de Santa Perpetua de la Moguda. D'aquest poble nosaltres coneixem al forner de la plaça.—*Sátiro:* Es bonic, però això de l'embotonar ho hem publicat de mil maneres, perque hi ha mil maneres d'embotonar.

Un que'n té dos: Malgrat ser molt relliscós, mirarem de publicar-lo.—*To-Nai-Re:* La paraula final el fa impublicable.—*Cull o.o.o.:* L'assumpte és gastat, però està dit d'una manera tan original i nova que'l publicarem de gust.—*J. Videt de Figueras:* Mirarem d'aprofitar-ho.—*Fra Geri:* Si és que t'ho firma, perque ni la firma li entenc. Faci el favor d'enviar-me lo mateix amb bona lletra, perque me'n vull enterar.—*K. R. O. V. de Balaguer:* Ho publicarem.

Imp. J. Morta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—Madrona, tinc idees de suicidi.
—No't descuidis d'escriure la carta, per estalviar-me compromisos.

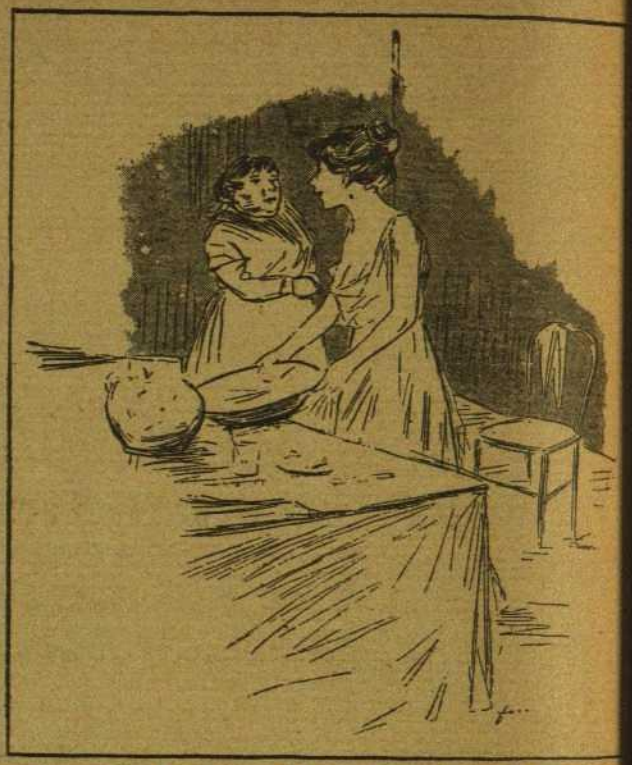

—Des-seguida l'he conegut: és un home que se l'ha d'agalar per amor propi.

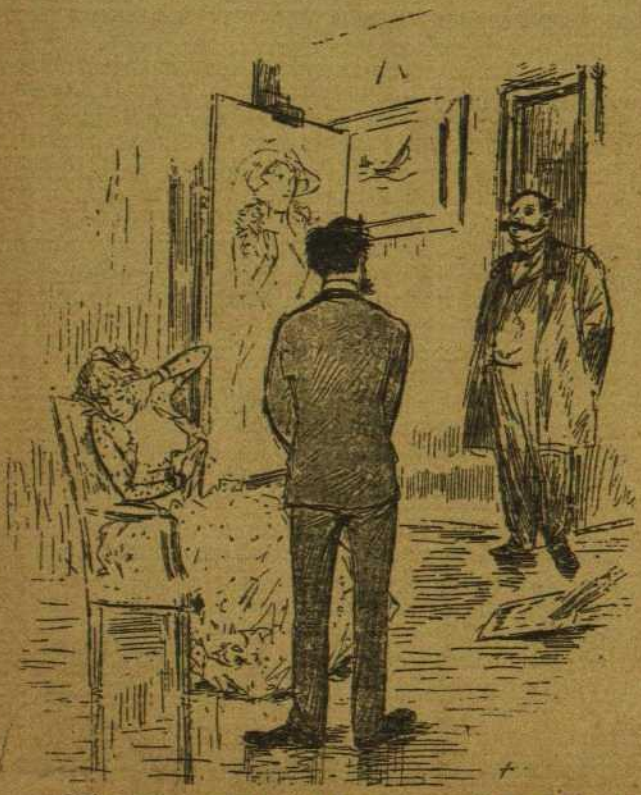

—Això és indigne; vostè abusa de la nostra confiança per a seduir la nostra filla!
—Tranquilisis, senyor comte: no ho faig pas per a casar-m'hi.

—Ai, porter, si vostè fos tan amable de pujar a les dotze.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica : De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Per a montar
amb comoditat
y sense fadiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluixos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'ixò succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüencies, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidencia per vintisis anys d'èxit.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

DR. CAMPS

VIES URINARIES
Aplicació intravenosa del 606
TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universitat, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5. **Consulta econòmica:** Fustería 2 i 4, 1.er - De 12 a 1 i de 7 a 9

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. Á SU MÉDICO SOBRE LA EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS
DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS
Fabricado por la CHEMISCHE FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per major de periòdics
i setmanals i tota classe de llibres

Corresponsal directe
Elisabets, 17, tenda. - BARCELONA

Miquel Guerrero

Acaba de sortir
la 3.ª edició del

Diccionari

PAL-LAS

De venda: en totes
les llibreríes

Preu: 10 pessetes

—Que no vol ballar, senyoreta?
—Jo no hi ballo amb criatures.
—Dispensi, no sabía que estés embarraçada.